

Sygn. akt IV KK 203/19

POSTANOWIENIE

Dnia 19 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

w sprawie **B. K.**

skazanej z art. 271 § 3 k.k., art. 286 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 19 czerwca 2019 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k., kasacji obrońcy skazanej od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 5 listopada 2018 r., sygn. akt II Ka [...], zmieniającego wyrok w części, w pozostałym zakresie utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w J. z dnia 12 czerwca 2018 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć skazaną B. K. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 czerwca 2018 r., sygn. II K [...], Sąd Rejonowy w J. uznał oskarżoną B. K. za winną popełnienia:

1. czynu z art. 271 § 3 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to wymierzył jej karę 3 lat pozbawienia wolności (pkt I);
2. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to wymierzył jej karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt II);
3. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to wymierzył jej karę 3 lat pozbawienia wolności (pkt III);
4. czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to wymierzył jej karę 10 miesięcy pozbawienia wolności (pkt IV).

W miejsce orzeczonych jednostkowych kar pozbawienia wolności Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonej B. K. karę łączną 6 lat pozbawienia wolności (pkt V). Ponadto, na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec B. K. i R. K. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę solidarnie na rzecz: [...] Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w Z. kwoty 23.661,92 zł.; [X.] Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny w W. kwoty 207.596,80 zł.; K. S.A. w W. 144.298,55 zł.; [Y.] Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G. kwoty 328.499,91 zł.; Banku [...] S.A. [...] w L. kwoty 200.033,62 zł.; F. S.A. w K. kwoty 8.697,11 zł (pkt XII).

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy B. K. i oskarżyciela publicznego, Sąd Okręgowy w P., wyrokiem z dnia 5 listopada 2018 r., sygn. II Ka [...]:

- 1) w pkt I zmienił pkt I zaskarżonego wyroku, w ten sposób, że uznał oskarżoną za winną czynów z pkt I, ppkt 1 – 29 zarzucanych jej aktem oskarżenia i za opisane czyny popełnione w ramach ciągu przestępstw skazał ją na karę 3 lat pozbawienia wolności;
- 2) w pkt II, zmienił pkt II i III zaskarżonego wyroku w ten sposób, że uznał oskarżoną za winną popełnienia pkt II ppkt 1-5 i pkt III, ppkt 1-18 i za opisane czyny popełnione w ramach ciągu przestępstw skazał ją na karę 3 lat pozbawienia wolności;
- 3) utrzymał pkt IV zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy wymierzył B. K. karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Ponadto, Sąd II instancji w pkt X, uchylił pkt XII zaskarżonego wyroku obejmujący obowiązek naprawienia szkody i w tym zakresie sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w J.

Od wyroku Sądu Okręgowego kasację wywiódł obrońca B. K. i zarzucił „rażące naruszenia prawa procesowego, przez naruszenie zasady prawdy materialnej art. § 2 k.p.k. które mogły mieć wpływ na treść orzeczenia przez:

1. obrazę przepisu art. 193 § 1 k.p.k. polegającą na zaniechaniu przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego specjalizującego się w badaniach pisma w sytuacji, gdy skazana przyznając się do większości zarzucanych jej czynów, stwierdziła jednocześnie, że jej podpis na 7 zaświadczeniach o zatrudnieniu został

na pewno podrobiony, zaś w 5 przypadkach jej podpisy na zaświadczeniu o zatrudnieniu mogły być podrobione,

2. obrazę przepisu art. 53 § 2 k.k. przez niedokładne ustalenie rozmiaru szkody, które mogły doprowadzić Sąd drugiej instancji do zastosowania wobec B. K. niewspółmiernie wysokiej kary.”

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w P. i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego w J. oraz przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Rejonowej w J. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Wniesiona przez obrońcę skazanej kasacja jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, w rozumieniu art. 535 § 2 k.p.k., a zatem została oddalona na posiedzeniu.

Przypomnieć należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniu wydanemu przez Sąd odwoławczy na skutek rozpoznania środka odwoławczego. Celem postępowania kasacyjnego jest wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia. Możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą (por. m.in.: postanowienie SN z dnia 21 września 2017 r., IV KK 276/17).

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego oczywista bezzasadność kasacji zachodzi w sytuacji, gdy już w wyniku pobieżnej analizy zarzutów w niej zawartych nasuwa się spostrzeżenie, iż nie są one trafne, a przedstawione w niej wnioski nie odpowiadają zaistniałym w sprawie realiom procesowym. Taka sytuacja występuje w niniejszej sprawie. Lektura sformułowanych w kasacji zarzutów wskazuje, że skarżący, wbrew wymogowi art. 519 k.p.k., kieruje swoje zastrzeżenia wobec rozstrzygnięcia Sądu I instancji, powielając w istocie zarzuty podniesione uprzednio w apelacji, nie zarzucając

nawet Sądowi Okręgowemu naruszenia przepisów stosowanych przez ten Sąd, w tym w zakresie prowadzonej kontroli odwoławczej. Analiza zarzutów kasacyjnych pozwala na stwierdzenie, że ani wskazany w zarzutach kasacji ogólny przepis art. 2 § 2 k.p.k. który miałby doznać naruszenia poprzez obrazę art. 193 § 1 k.p.k. oraz art. 53 § 2 k.k. ani żaden z tych przepisów samodzielnie nie mogą być podstawą skutecznego zarzutu w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k.

Przechodząc do oceny szczegółowej wskazać należy, że pierwszy z podniesionych zarzutów związany z obrazą art. 193 § 1 k.p.k. został wadliwie sformułowany. Sformułowanie wobec Sądu odwoławczego zarzutu w takiej postaci, w sytuacji, gdy Sąd ten nie prowadził postępowania dowodowego, nie powoływał biegłych ani nie rozpoznawał w tym zakresie wniosków dowodowych jest oczywiście bezzasadne. Przypomnieć należy, że to w toku postępowania przed Sądem I instancji obrońca B. K. złożył wniosek dowodowy przedmiotem, którego było powołanie biegłego „grafologa” (biegłego z zakresu badania pisma ręcznego). Postanowieniem z dnia 17 października 2017 r. Sąd Rejonowy oddalił ten wniosek. W apelacji obrońca oskarżonej zawarł związany z tym rozstrzygnięciem zarzut obrazę przepisów postępowania, mających wpływ na treść wyroku tj. art. 366 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. (k. 6739). Zarzut ten został przez Sąd Okręgowy rozpoznany. Z pisemnych motywów rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego wynika, że była to ocena ogólnikowa, w której zawarto jednak aprobatę dla sposobu prowadzenia postępowania dowodowego, oceny kompletności zebranego przez Sąd I instancji materiału dowodowego i oceny prawidłowości ustalenia stanu faktycznego, będącego w ocenie Sądu Okręgowego bezspornym. Jednocześnie apelacja w przeważającym zakresie zawierała zarzuty związane z szerokokorozumianą karą, prognozą kryminologiczną, nadzwyczajnym złagodzeniem kary, odnosiła się do wysokości szkody wyrządzonej czynem zabronionym. Należy jednak przede wszystkim podkreślić, że nie sformułowano w kasacji zarzutu naruszenia przez Sąd odwoławczy art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., a z treści uzasadnienia tego środka odwoławczego zarzutu tego nie sposób wyinterpretować, nawet posługując się dyrektywą z art. 118 § 1 k.p.k. Wobec tego zarzut kasacyjny z pkt I okazał się bezzasadny w stopniu oczywistym.

Odnosząc się do zarzutu z pkt 2 kasacji, należy przypomnieć, że niedopuszczalne jest podnoszenie w nadzwyczajnym środku zaskarżenia, jakim jest kasacja, zarzutu rażącej niewspółmierności kary, do czego zarzut ten w istocie zmierza. Zakazu wynikającego z art. 523 § 1 zd. 2 k.p.k. nie da się też "obejść" poprzez podniesienie zarzutu rażącego naruszenia art. 53 § 2 k.k., tak jak to uczyniono w realiach niniejszej sprawy. Skarżący tymczasem wprost formułuje zarzut zastosowania wobec skazanej niewspółmiernie wysokiej kary, do której dojść miało w wyniku niedokładnego ustalenia rozmiaru szkody. Co prawda w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że przepisy art. 53 k.k. określają objętą sferą swobodnego sędziowskiego uznania ogólne dyrektywy wymiaru kary, dlatego podważanie przyjętej na ich podstawie oceny Sądu jest możliwe tylko w ramach zarzutu rażącej niewspółmierności kary (zob. postanowienia SN: z dnia 26 stycznia 2011 r., III KK 335/10; z dnia 3 października 2011 r., V KK 96/11, z dnia 4 lutego 2015 r., V KK 331/14), jednak z powodów wskazanych w art. 523 § 1 k.p.k. niedopuszczalne jest formułowanie takich zarzutów w kasacji.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu w postępowaniu kasacyjnym oparte zostało na przepisach art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w wyroku.

[aw]